

ମହାପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦିବ୍ୟ ସ୍ନାନଯାତ୍ରା

ମୁଖ ପ୍ରକାଶନ ବା ଅବକାଶ ନୀତି ଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ରାତ୍ରି ଶୟନ ବା ପହୁଡ଼ ନୀତି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସମସ୍ତ କର୍ମାଦିମାନ । ମଣିଷ ଯେପରି ଶରୀର ତ୍ୟାଗ କରିଥାଏ ଏବଂ ତା'ର ଆତ୍ମା ଘଟ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରେ, ସେଭଳି ଦାରୁବ୍ରହ୍ମଙ୍କ ବ୍ରହ୍ମ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହେବା ସହ ନବକଳେବର ମଧ୍ୟ ହୋଇଥାଏ । ଭକ୍ତ ବିନୋଦିଆ ପ୍ରଭୁ ଭକ୍ତଙ୍କ ନିମନ୍ତେ , ସେ ବର୍ଷର ବାର ମାସରେ ତେର ଯାତ୍ରା କରିଥାନ୍ତି । ଯାହାକୁ ଦ୍ୱାଦଶ ଯାତ୍ରା କୁହାଯାଏ । ସେଥିମଧ୍ୟରୁ ସ୍ନାନଯାତ୍ରା ବା ଦେବସ୍ନାନ ପୂର୍ଣ୍ଣିମା ଅନ୍ୟତମ ।

ପାଇଥାନ୍ତି । ତା'ସହ ପାଦନ ଜନ୍ମୋତ୍ସବ ଉପରେ ମଧ୍ୟ ଚରଣା କରାଯାଇଛି:ହେ ଦେବଦେବ ! ହେ ଜଗନ୍ନାଥ ! ଆପଣ ଏ ସଂସାର ରୂପକୁ ସମୁଦ୍ର ଭରା କରୁଥିବା ତାରକ ତ୍ରହୁ ଅଟନ୍ତି । ଆପଣ ଲେଖ୍ୟ ମାସ ଶୁକ୍ଳପକ୍ଷ ଶୁକ୍ଳ ପୂର୍ଣ୍ଣିମା ଦିନ ଏହି ପୃଥିବୀ ପୃଷ୍ଠରେ ମାନବୀୟ ଲୀଳା କରିବା ପାଇଁ ଦାରୁବ୍ରହ୍ମ ସ୍ୱରୂପରେ ଆବିର୍ଭୂତ ହୋଇଥିଲେ । ତେଣୁ ଆପଣଙ୍କର ଏହି ଜନ୍ମୋତ୍ସବକୁ ସ୍ନାନଯାତ୍ରା ମହୋତ୍ସବ ଭାବେ ପାଦନ କରାଯାଇଛି ।

ବିଶ୍ୱ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡର ନିୟନ୍ତା ଦାରୁବ୍ରହ୍ମ ଶ୍ରୀଜଗନ୍ନାଥ ହେଉଛନ୍ତି ଜୀବନ୍ତ ଠାକୁର । ସେ ମର୍ତ୍ତ୍ୟଲୋକ ନୀଳାଚଳ ଧାମରେ ରହି ମାନବୀୟ ଲୀଳା କରି ଚାଲିଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟ ଯେପରି ନିତ୍ୟ ଜୈନିକ କର୍ମ କରିଥାଏ, ସେପରି ମହାପ୍ରଭୁ ମଧ୍ୟ ସେବକ ମାନଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ କରନ୍ତି । ଯେଉଁକି ମୁଖ ପ୍ରକାଶନ ବା ଅବକାଶ ନୀତି ଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ରାତ୍ରି ଶୟନ ବା ପହୁଡ଼ ନୀତି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସମସ୍ତ କର୍ମାଦିମାନ । ମଣିଷ ଯେପରି ଶରୀର ତ୍ୟାଗ କରିଥାଏ ଏବଂ ତା'ର ଆତ୍ମା ଘଟ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରେ, ସେଭଳି ଦାରୁବ୍ରହ୍ମଙ୍କ ବ୍ରହ୍ମ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହେବା ସହ ନବକଳେବର ମଧ୍ୟ ହୋଇଥାଏ । ଭକ୍ତ ବିନୋଦିଆ ପ୍ରଭୁ ଭକ୍ତଙ୍କ ନିମନ୍ତେ, ସେ ବର୍ଷର ବାର ମାସରେ ତେର ଯାତ୍ରା କରିଥାନ୍ତି । ଯାହାକୁ ଦ୍ୱାଦଶ ଯାତ୍ରା କୁହାଯାଏ । ସେଥିମଧ୍ୟରୁ ସ୍ନାନଯାତ୍ରା ବା ଦେବସ୍ନାନ ପୂର୍ଣ୍ଣିମା ଅନ୍ୟତମ । ଏହା ଲେଖ୍ୟମାସ ଶୁକ୍ଳପକ୍ଷ ପୂର୍ଣ୍ଣିମା ତିଥିରେ ଅନୁଷ୍ଠିତ ହୋଇଥାଏ । ଏହି ସ୍ନାନଯାତ୍ରାର ବିଶେଷତ୍ୱ ପବିତ୍ର ଷ୍ଟ ପୁରାଣ, ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ମହାତ୍ମ୍ୟ, ବ୍ରହ୍ମ ପୁରାଣ ଓ ପଦ୍ମ ପୁରାଣାଦିରେ ବର୍ଣ୍ଣିତ ହୋଇଛି । ଭକ୍ତ ପୁରାଣଗୁଡ଼ିକରେ ଏହାର ଅଲୌକିକ ମହିମା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ବିସ୍ତୃତ ଭାବେ

ଦେଖିବାକୁ ମିଳେ । ଯେପରି ଷ୍ଟ ପୁରାଣର 'ଭକ୍ତ ଖଣ୍ଡ' ଅନୁଯାୟୀ, ମହାରାଜା ଉଦ୍ଧୃତ୍ୟୁ ଦାରୁବ୍ରହ୍ମଙ୍କ ଶ୍ରୀବିଗ୍ରହ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିଥିଲେ ଏବଂ ସ୍ୱୟଂ ବ୍ରହ୍ମା ଲେଖ୍ୟ ପୂର୍ଣ୍ଣିମାରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କର ପ୍ରଥମ ଜନାଭିଷେକ ବା ସ୍ନାନଯାତ୍ରା

ସମ୍ପନ୍ନ କରିଥିଲେ ବୋଲି କୁହାଯାଇଛି । ଏହାର ମହିମା ବିଷୟରେ ବର୍ଣ୍ଣିତ ହୋଇଛି ଯେ: ଲେଖ୍ୟସ୍ୟ ଶୁକ୍ଳପକ୍ଷେ ତୁ ପୂର୍ଣ୍ଣିମାୟାଂ ଦ୍ୱିକୋଳମାଃ । ସୁସ୍ୱାତଂ ସର୍ବତୀର୍ଥୋଦ୍ଦେଶେ ପଶ୍ୟେତ ପୁରୁଷୋତ୍ତମମ୍ । ସର୍ବପାପ ବିନିର୍ମୂଳ୍ୟ ସ ଗଚ୍ଛେଦଂ ଦୈଷ୍ଟବଂ ପଦମ୍ । ଅଶ୍ୱମେଧସହସ୍ରସ୍ୟ ଫଳଂ ପ୍ରାପ୍ନୋତି ନିଶ୍ଚିତମ୍ ।। ଅର୍ଥାତ୍, ହେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଦ୍ୱିକଳଶ (ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ) ! ଲେଖ୍ୟ ମାସ ଶୁକ୍ଳପକ୍ଷ ପୂର୍ଣ୍ଣିମା ତିଥିରେ ସମସ୍ତ ପବିତ୍ର ତୀର୍ଥର ଜଳରେ ସ୍ନାନ କରିଥିବା ପୁରୁଷୋତ୍ତମ (ଶ୍ରୀଜଗନ୍ନାଥ)ଙ୍କୁ ଯିଏ ଦର୍ଶନ କରେ, ସେ ନିଜର ସମସ୍ତ ପାପର ମୁକ୍ତିଲାଭ କରି ଶେଷରେ ବିଶ୍ୱଲୋକ (ବୈକୁଣ୍ଠ)କୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏ । ଏଥି ସହ ସେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଏକ ହଜାର ଅଶ୍ୱମେଧ ଯଜ୍ଞର ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତି କରିଥାଏ । ପ୍ରସିଦ୍ଧ ବ୍ରହ୍ମ ପୁରାଣରେ ଶ୍ରୀକ୍ଷେତ୍ର ଓ ସ୍ନାନଦେବତାର ଅଲୌକିକ ପ୍ରଭାବକୁ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିବା ସହ କୁହାଯାଇଛି ଯେ, ଏହି ସ୍ନାନଯାତ୍ରା ଦିନ ଶ୍ରୀମନ୍ଦିରର 'ସୁନା କୁଅ'ରୁ ପବିତ୍ର ୧୦୮ ଗୋଟି ଗରା ଜଳ ଆସିଥାଏ । ତାହା ଅଧିବାସ ହେବା ପରେ ଚତୁର୍ଦ୍ଧାମୂର୍ତ୍ତିଙ୍କୁ ସ୍ନାନ କରାଯାଏ । ଫଳରେ ସଂସାରର ସମସ୍ତ ପ୍ରାଣୀ ଶାନ୍ତଳତା

-ଅଧ୍ୟାପକ ହେମନ୍ତ କୁମାର ଗନ୍ତାୟତ
କବିପୂର୍ଣ୍ଣିମା ନଗର, ମୋ: ୯୮୭୯୩୩୪୮୬୮

ସମ୍ରାଟ ଆକବର ଓ ବୀରବଲ

ଅରେ ସମ୍ରାଟ ଆକବର ବୀରବଲଙ୍କୁ ଏକ ଅଜବ ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରିଲେ: 'ମୋ ରାଜ୍ୟରେ କେତେ ସଂଖ୍ୟକ କାଉ ଅଛନ୍ତି ?'

କ୍ଷଣଟିଏ ଦିଆ ନକରି ବୀରବଲ ଉତ୍ତର ଦେଇଥିଲେ, 'ଅଣା ହଜାର କାଉ ଅଛନ୍ତି, କାହାପନା ।'

ଆକବର ପଚାରିଲେ ଯଦି ସଂଖ୍ୟା ଭିନ୍ନ ଥାଏ, ଏନେଇ ତୁମେ କ'ଣ କହିବ ?

ବୀରବଲ ଚତୁରତାର ସହିତ କହିଲେ, 'ଯଦି ଅଧିକ କାଉ ଆଣାନ୍ତି, ତେବେ ସେମାନେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ସେମାନଙ୍କ ସମ୍ପର୍କୀୟଙ୍କୁ ଭେଟିବାକୁ ଆସିଥିବେ । ଯଦି କମ୍ ଆଣାନ୍ତି, ତେବେ କିଛି ସେମାନଙ୍କ ସମ୍ପର୍କୀୟଙ୍କୁ ଭେଟିବାକୁ ଯାଇଥିବେ ।'

ଜୀବନର ଦିଗ୍‌ଦର୍ଶକ ଭାଗବତ

ଭାଗବତ ପଠାବଳୀ ଆବୃତ୍ତି କରି ଓଡ଼ିଆ ଜାତିର ପ୍ରାଣସରା ବୃଦ୍ଧ ହୋଇଉଠେ । ଭାଗବତ (ସଂସ୍କୃତ) ଏକାନ୍ତ ଶୁଦ୍ଧାତ୍ମ ଧର୍ମର ଶାସ୍ତ୍ର ହୋଇଥିଲେ ହେଁ ଜଗନ୍ନାଥ ଦାସଙ୍କ ଓଡ଼ିଆ ଭାଗବତରେ ଶୁଦ୍ଧ ଭକ୍ତିଭାବ ପରିବର୍ତ୍ତେ ଜ୍ଞାନମୂଳୀ ଭକ୍ତିଧର୍ମ ଓ ଶୂନ୍ୟ ସାଧନା ପ୍ରବର୍ତ୍ତିତ ହୋଇଅଛି । ଏହା ମୂଳ ଭାଗବତ ସମର୍ଥକ ନୁହେଁ । ଏହା ନବାକ୍ଷରୀ ଛନ୍ଦ ବା ଗୁଜରାଟ ଛନ୍ଦରେ ରିଖିତ । ଅଲୌକିକ ସାଧନା ବା ସିଦ୍ଧିସମ୍ପନ୍ନ ଅତିବୃତ୍ତି ରୂପେ ନୁହେଁ, ନୈସର୍ଗିକ କବିତ୍ୱର ଅଧିକାରୀ, ଓଡ଼ିଆ ଜନଜୀବନର ଅଗ୍ରଦୂତ ହିଁ ଜଗନ୍ନାଥ ଦାସ । ଓଡ଼ିଶାର ଦେବ ହିଁ ଜଗନ୍ନାଥ ଦାସ କୃତ ଓଡ଼ିଆ ଭାଗବତ । ଓଡ଼ିଶାର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜୀବନର, ସଂସ୍କୃତିକ ବିକାଶ, ପାରମ୍ପରିକ ସଭାବ ପ୍ରତିଷ୍ଠା, ଶୁଖିଲିତ ସମାଜ ଗଠନ, ଶାନ୍ତିପୂର୍ଣ୍ଣ ସହାୟତା, ଗ୍ରାମ୍ୟ ଏକତା, ଭେଦଭେଦ ନିରୋଧ, ଚାରିତ୍ରିକ ଶିକ୍ଷା, ପାରିବାରିକ ସମ୍ବନ୍ଧ ଏବଂ ସର୍ବୋପରି ଓଡ଼ିଆଙ୍କ ଅଭ୍ୟୁଦୟ ହିଁ ଜଗନ୍ନାଥ ଦାସ କୃତ ଭାଗବତ ! ଏବଂ ସେଇଥିପାଇଁ - 'ସକଳ ଶାସ୍ତ୍ର ଭାଗବତ । ଅରାଧ୍ୟ କରୁଥିବ ନିତ୍ୟ ।' ଜଗନ୍ନାଥ ଦାସ କୃତ ଭାଗବତ ସତେ ଯେମିତି ଆମର ଲୋକସାହିତ୍ୟ ! ଏହାର ବହୁ ପଦ,

ତତ୍ତ୍ୱ । କିନ୍ତୁ ବ୍ୟାକରଣ ସୁତ୍ରାନୁସାରେ ଭାଗବତ କୃତ ଭାଗବତ, ଅର୍ଥାତ୍, ଯାହା ଭଗବାନଙ୍କ କୃତ ତାହାହିଁ ଭାଗବତ । ଏହି ଭାଗବତରେ ଭଗବାନଙ୍କ କାର୍ତ୍ତି ଏବଂ ମହାତ୍ମ୍ୟ ବର୍ଣ୍ଣିତ । ସୋଡ଼଼ଶ ଶତାବ୍ଦୀରେ ଯେଉଁ ମହାନାମାମାନେ ଶ୍ରୀମଦ୍ ଭାଗବତକୁ ଆଧାରକରି ପ୍ରାଚୀନ ଭାଷାରେ ନିଜନିଜ ଭକ୍ତିପୂର୍ଣ୍ଣ କୃତିସମୂହ ଦ୍ୱାରା ପାଠକରେ ଭକ୍ତିଧାରା ସୃଷ୍ଟି କରିବାରେ ମହାନ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଓଡ଼ିଶାର ମହାନ ସବୁ ଅତିବଡ଼ା ଜଗନ୍ନାଥ ଦାସ ଅନ୍ୟତମ । ତାଙ୍କ ପ୍ରଣୀତ ଓଡ଼ିଆ ଭାଗବତ ଉତ୍କଳୀୟ ଜନଜୀବନ ଓ ଉତ୍କଳୀୟ ସଂସ୍କୃତିର ଏକ ଦକ୍ଷିଣ ଅଙ୍ଗ ପାଲଟି ଯାଇଛି ।

ଶ୍ରୀମଦ୍ ଭାଗବତ ଭଗବାନଙ୍କ ମୁଖ ନିସ୍ତୁରଣୀ ବୋଲି ସମସ୍ତେ ପ୍ରାୟତଃ ଜାଣନ୍ତି । ଭାଗବତ ପାଠ କଲେ ସମସ୍ତ ପାପ ତାପ ଦୂର ହୋଇଥାଏ ବୋଲି ବିଶ୍ୱାସ ରହିଆସିଛି । ଭାଗବତରେ ଭଗବାନଙ୍କ ଲୀଳା, ରୂପ, ଧାମ ଓ ମହାତ୍ମ୍ୟ ଆଦିର ବର୍ଣ୍ଣନା କରାଯାଇଛି । ଭଗବାନ ଅନେକ ରୂପ ଧାରଣ କରି ନାନା ପ୍ରକାର ଲୀଳା କରନ୍ତି । ଭାଗବତ କଥା ଶ୍ରବଣରେ ସମସ୍ତ ପ୍ରକାର ଅଶୁଭ ତଥା ଯାବତୀୟ ଦୁଃଖ ତଥା କଷ୍ଟବିଧି ବିନ୍ୟ ଦୂର ହୋଇଥାଏ । ମହର୍ଷି ବ୍ୟାସଦେବଙ୍କ କୃତ ଶ୍ରୀମଦ୍ ଭାଗବତ ସଂସ୍କୃତ ଭାଷାରେ ଧର୍ମୋପନିଷେଦ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ସର୍ବୋତ୍କୃଷ୍ଟ ପରିଗତି । ଏହାର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ମୂଲ୍ୟବୋଧ ତଥା ଏଥିରେ ବର୍ଣ୍ଣିତ ସାଧନା ଭକ୍ତି, ଜ୍ଞାନ, ଦୈବାଗ୍ୟ, ସମାଜ ଗଠନ ପ୍ରଣାଳୀ ପ୍ରଭୃତି ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱ ପାଇଁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଉପଦେୟ । ଏହି ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଶ୍ରୀମଦ୍ ଭାଗବତ ଗୁରୁ ସାକ୍ଷାତ ଭଗବାନଙ୍କର ପରମ ମଙ୍ଗଳମୟ ମୂର୍ତ୍ତି ବୋଲି କୁହାଯାଏ ।

- ଚକ୍ର ଅମ୍ଳୟ କୁମାର ପଣ୍ଡା
ମୋ - ୮୨୪୯୫୦୨୭୨୭

ଅତିବୃତ୍ତି ଜଗନ୍ନାଥ ଦାସଙ୍କ ଶ୍ରୀମଦ୍ ଭାଗବତ

ଅତୁଳନୀୟ ଶକ୍ତି

ନିମ୍ନଶ୍ରେଣୀର ବିଧବାମାନେ ଜୀବନ ନିର୍ବାହ ପାଇଁ ମେହେନତ କରିବା ବ୍ୟତୀତ ସେମାନଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଅନ୍ୟ ରାସ୍ତା ନଥିଲା...

ପ୍ରାଚୀନ ଭାରତରେ ପ୍ରଚଳିତ ଥିବା ବାଲ୍ୟ ବିବାହ ପ୍ରଥାର ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଦୁଃଖଗୋପ ଝିଅମାନେ ହିଁ ଭୋଗ କରୁଥିଲେ । ଝିଅମାନେ ସଂସାର ଯାତ୍ରା ନିର୍ବାହ କ'ଣ ତାହା ଜାଣିବା ପୂର୍ବରୁ ସେମାନଙ୍କୁ ବିବାହ ବନ୍ଧନରେ ବାନ୍ଧି ଦିଆଯାଉଥିଲା । ୭-୮ ବର୍ଷର ବାଳିକା ସଂସାର ଧର୍ମ ଜାଣିବା ପୂର୍ବରୁ ଯେ ବିବାହ କରୁଥିଲା ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟବଶତଃ ଯଦି ସ୍ୱାମୀଙ୍କର ମୃତ୍ୟୁ ହୋଇଯାଉଥିଲା ସେମାନଙ୍କ ଜୀବନ ଦୁର୍ବିଧି ହୋଇ ପଡୁଥିଲା । କାରଣ ବିଧବା ବିବାହକୁ ନିଷିଦ୍ଧ କରାଯାଇଥିଲା ସମାଜରେ । ନିମ୍ନଶ୍ରେଣୀର ବିଧବାମାନେ ଜୀବନ ନିର୍ବାହ ପାଇଁ ମେହେନତ କରିବା ବ୍ୟତୀତ ସେମାନଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଅନ୍ୟ ରାସ୍ତା ନଥିଲା । ତତ୍କାଳୀନ ସମାଜ ବ୍ୟବସ୍ଥାରେ ଏହି ଭାବ ସେମାନଙ୍କ ଜୀବନଯାତ୍ରାକୁ ଅତିଶୟ କଷ୍ଟକର କରିଥିଲା । ଅନେକ ବର୍ଷ ପୂର୍ବେ ମଥୁରା ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ ଏକ ଗ୍ରାମରେ ଏହି ଭଳି ଜଣେ ଲେଖକ ବାଲ୍ୟବିଧବା ରହୁଥିଲେ । ପରିବାରରେ ସେ ଏକାକିନୀ ଥିଲେ; ପେଟ ପୋଷିବା ପାଇଁ ସକାଳୁ ସନ୍ଧ୍ୟା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଚଳି ପେଷିବାକୁ ପଡୁଥିଲା । ଦିନେ ତାଙ୍କର ମନକୁ ଆସିଲା, ଗ୍ରାମରୁ ସହରକୁ ଲାଫି ଯାଇଥିବା ରାସ୍ତାପାର୍ଶ୍ୱରେ ଏକ କୂଅ ଖୋଳିବାକୁ । କାରଣ ଏହି ମାର୍ଗରେ ପିଇବା ପାଣିର କିଛି ସୁବିଧା ନଥିଲା । ପଥଚାରୀମାନେ ପାଣି ବିନା ଜଟିଳସ୍ଥିତିର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେଉଥିଲେ; ହେଲେ ଏକ ଛତ୍ତା ଫଳକତା ହେବା ଆକାଶକୁସୁମ ସଦୃଶ ଥିଲା । କାରଣ ପାଖରେ ସେଭଳି ନ ଥିଲା । ଯାହାଦ୍ୱାରା କୂଅ ଖୋଳିବାକୁ ସମ୍ଭବ ହେବେ । ଶେଷରେ ଛତ୍ତାକୁ ସାକାର କରିବା ପାଇଁ

ଏ ଭଳି ଏକ ଦୃଢ଼ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଲେ ଯାହା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଥିଲା ଏକ ଦକ୍ଷିଣ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ । ଦିନଭରି ମେହେନତ କରି ମଜୁରି ବାବଦରେ ପ୍ରତ୍ୟହ ଯେଉଁ ୨ ଅଣା (ତଙ୍କାକ ଷୋଳ ଅଣା ହିସାବ କରାଯାଏ) ସେଥିରୁ ଯେମିତି ହେଉ ଦୁଇପଇସା ସଞ୍ଚିବେ । ନିଜ ପାଇଁ ଏକ କଠୋର ନିୟମକୁ ନିଷ୍ଠାର ସହ ପାଳନ କରିଥିଲେ; ଲକ୍ଷ୍ୟଥିଲା ପରୋପକାର ବୃଦ୍ଧି ପଥକୁ ଜଳଦାନ ବ୍ୟବସ୍ଥା । ବୃଦ୍ଧାବସ୍ଥାରେ ସେହି ଅର୍ଥ ଏକହଜାର ଟଙ୍କା ପାଖାପାଖି ହୋଇଯାଇଥିଲା । ଏହି ଅର୍ଥରେ ସେ ଦିଲ୍ଲୀ-ଆଗ୍ରା ରାସ୍ତା ପାର୍ଶ୍ୱରେ ଏକ ପଲ୍ଲୀ କୁଅ ଖୋଳାଇଥିଲେ । ଏହିକୂଅ ତାଙ୍କର ନାନାନ୍ତରାୟୀ 'ପିସନ୍-ହାରି' କୂଅ ଭାବରେ ନାମିତ ଥିଲା । ସେ ସମୟରେ ପଥଚାରୀଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା ସର୍ବାଧିକ ଥିଲା । କାରଣ ଗମନାଗମନ ନିମନ୍ତେ ବିଶେଷ ସୁବିଧା ନଥିଲା । ପଥଚାରୀମାନେ କୂଅ ନିକଟରେ ଅଟକି ବୃଦ୍ଧା ନିବାରଣ କରୁଥିଲେ । ଏହାର ସାରବତୀ ହେଲା- 'ସାଧନ ସାମିତ ହୋଇପାରେ, ହେବେ ଯଦି 'ସଂକଟ-ଶକ୍ତି' ଦୃଢ଼ ତେବେ ଅସମ୍ଭବ ବୋଧ ହେଉଥିବା କାର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରେ, କଠିନ, ଅସହଜ ବୋଧ ହେଉଥିବା କାର୍ଯ୍ୟ ସରଳ ଓ ସହଜ ହୋଇଯାଏ । ବାସ୍ତବରେ ଦୃଢ଼ ସଂକଟର ଶକ୍ତି ଅଜନନୀୟ ।

ରାବଣର ଆକ୍ରମଣ

କୁବେର ଏବଂ ରାବଣ ଦୁଇଜଣ ଋଷି ବିଗ୍ରହଙ୍କ ସନ୍ତାନ ଥିଲେ । ଋଷି ବିଗ୍ରହା ସୁନାର ରାଜ୍ୟ ଲଙ୍କାକୁ କୁବେରଙ୍କୁ ଦେଲେ କିନ୍ତୁ କୌଣସି କାରଣବଶତଃ କୁବେର ଲଙ୍କା ପରିତ୍ୟାଗ କରି ହିମାଳୟକୁ ଚାଲିଗଲେ । କୁବେର ଚାଲିଯିବା ପରେ ଦଶାନନ ବହୁତ ଖୁସିହେଲେ ଏବଂ ଲଙ୍କାର ରାଜା ହେଲେ । ରାଜ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତି କରିବା ପରେ ରାବଣ ଅହଂକାରୀ ହେବାସହ ସାୟୁଧପୁରୁଷ ଉପରେ ଅତ୍ୟାଚାର ଆରମ୍ଭ କଲେ । ରାବଣର ଅତ୍ୟାଚାର ସଂପର୍କରେ ଜାଣିପାରି ଭାଇ କୁବେର ନିଜ ଭାଇକୁ ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ଜଣେ ଦୃଢ଼ ରାବଣ ନିକଟକୁ ପଠାଇଲେ । ମାତ୍ର ଦୁରାଚାରୀ ରାବଣ ଦୃଢ଼ କଥା ଶୁଣିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ତାକୁ ମାରିଦେଲା । କୁବେରଙ୍କ ପରାମର୍ଶ ଯୋଗୁଁ ରାବଣ ଏତେ କ୍ରୋଧିତ ହୋଇଥିଲା ଯେ, ଭାଇ କୁବେର ଉପରେ ମଧ୍ୟ ଆକ୍ରମଣ କରି କୁବେର ନଗରୀ ଏବଂ ତାଙ୍କ ପୁଷ୍ପକ ବିମାନକୁ ମଧ୍ୟ ନିଜ ଅଧୀନକୁ ଆଣିଲା । ତେବେ କୁବେରଙ୍କ ସେନାପତି କୌଣସି ପ୍ରକାରେ କୁବେରଙ୍କୁ ନନ୍ଦନବନରେ ପହଞ୍ଚାଇ ଦେଲେ ।

